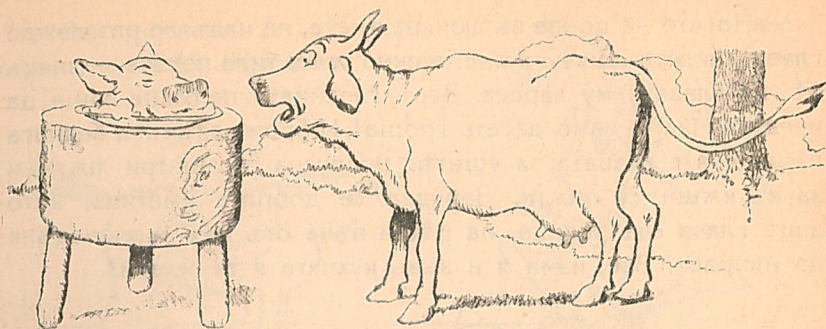

ЧИЧОВАТА ПЕТКОВА ТЕЛИЦА.

Чичо Петко лелинъ Станинъ харенъ бѣше и грижливъ стопанинъ: трудѣше се безъ умора, но затуй пѣкъ бѣ му пѣленъ двора и съ кокошки, и съ козици, и съ прасенца, и съ овчици! Пѣкъ надъ всичко туй отгорѣ имаше и крава дойна въвъ обора, крава кротка катъ светица, съ една лакома телица. Тазъ телица съ лакомията си рѣдка не харесваше на чича Петка. Зеръ на кравата съ млѣкцето тя си пѣлнѣше кормето, а пѣкъ чичо Петко съ леля, случваше се по недѣля, да не виждатъ капка млѣко, а това се не прѣнася леко.

— „Не, не може, то така не става; да я продадеме трѣбва“, — чичо тѣй веднѣжъ на леля рече. Като рече, сѣкашъ че отсѣче и телицата подкара. Кара, кара — право на пазаря. Тамо нѣдвѣ-натри я продаде и почерпка даже даде; чашка-двѣ винце си сѣрбна и дома се веселъ върна!

А телицата-горкана, срѣдъ пазаря самъ-сама остана. Па се чуди що да прави и защо я чичо тѣй остави. Но додѣ да се начуди, като луди съ мечи капи навалиха я касапи. Ехъ, разбра сега чакъ тя горката, каква участъ готви ѣ сѣдбата. Но додѣ да се обади, и единъ отъ тѣхъ си ножа вечъ извади; а додѣ му се помоли, той набързо я заколи. И въ дюкяна си по всичкитѣ диреци, накачи я на чейреци. За реклама пѣкъ главата, той изложи прѣдъ вратата. Наскоро оттамъ помина крава нѣкаква — на телицата роднина. И веднага тя позна главата, спрѣ прѣдъ нея, и ревна горката! Сълзи рони, плаче и се вайка, сѣкашъ бѣше ѣ рожденна майка. Чу каспинѣтъ и въвъ мигъ изкочи, съ прѣтъ къмъ кравата посочи, па съ псувни и съ закана я отгони отъ дюкяна.